

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/181/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712210938
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5712210938.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobkyne: I. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. č. XX, zastúpená splnomocneným zástupcom AK JUDr. Miriam Podhradská, s.r.o. so sídlom Martin, ul. Ambra Pietra č. 10645/17, IČO: 50 157 892 proti žalovaným: 1/ E. E., nar. XX.X.XXXX, bytom E. - H., ul. U., J. č. XXXXX/XX C, zastúpený splnomocnenou zástupkyňou Mgr. Martinou Chorváthovou, advokátkou so sídlom E., ul. A. P. č. XX, 2/ T. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. č. XX, zastúpená splnomocneným zástupcom JUDr. Danielom Malikom, advokátom so sídlom E., ul. D. č. X, o zaplatenie sumy 65.192,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/105/2013-312 zo dňa 09. februára 2017, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5C/105/2013-312 zo dňa 09.02.2017 žalobu žalobkyne zamietol (výrok I). Zároveň rozhodol, že žalovaný v rade 1/ a žalovaný v rade 2/ majú voči žalobkyni právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 30.07.2012 domáhala zaviazat' žalovaného, v tom čase žalovaného 1/, zaplatiť žalovanú sumu. V priebehu konania došlo k rozšíreniu okruhu žaloby o žalovanú v rade 2/. V konaní bolo nesporne zistené, že žalobkyňa ako veriteľ' požičala žalovaným 1/, 2/ ako dlžníkom na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 30.05.2005 finančné prostriedky vo výške 2.000.000,- Sk. Žalobkyňa bola vo vzťahu k žalovanej 2/ matkou a žalovaní 1/ a 2/ v tej dobe boli manželia. Finančné prostriedky boli určené na kúpu nehnuteľnosti a to rozostavaného rodinného domu. Veriteľ' požičal dlžnú sumu na obdobie do 31.05.2030 a dlžníci sa zaviazali dlh vrátiť veriteľovi do 31.05.2030. V bode II. zmluvy boli upravené platobné podmienky s tým, že zmluvné strany sa dohodli, že pôžička bude bezúročná a dlžníci môžu dlžnú sumu splácať kedykoľvek do 31.05.2030 v splátkach na účet veriteľa vo výške najmenej 6.000,- Sk mesačne. Ďalej sa dohodli, že dlžníci začnú splácať dlžnú sumu od 01.01.2006. Z dlžnej sumy dlžníci zaplatili žalobkyni, t.j. veriteľovi podľa zmluvy 6.000,- Sk dňa 16.01.2006, 22.02.2006, 01.02.2008 a sumu 18.000 Sk 15.02.2008 (správne 15.05.2008 poznámka odvolacieho súdu). Celkove z ich strany bola zaplatená čiastka 36.000,- Sk. Následne došlo k tomu, že žalovaní 1/ a 2/ predali rodinný dom a rozviedli sa. Pri predaji rodinného domu získali čiastku 4.000.000,- Sk, ktorú si rozdelili po 2.000.000,- Sk každému z nich. Žalobkyňa výzvou na zaplatenie zo dňa 24.07.2012 adresovala žalovanému 1/ výzvu na zaplatenie sumy 15.733,62 eur. Táto suma bola uplatnená vo vzťahu k žalovanému 1/ s tým, že zmluva o pôžičke zo dňa 30.05.2005, ktorá bola poskytnutá vo výške 2.000.000,- Sk nebola podľa žalobkyne splácaná v pravidelných mesačných splátkach 6.000,- Sk. Ku dňu výzvy neuhradené splátky boli vo výške 15.733,62 eur (vrátaná suma 1.194,98 eur). Vo výzve bola uložená lehota na plnenie 7 dní a upozornenie o možnosti odstúpenia od zmluvy v prípade neuhradenia dlžnej čiastky. Výzva

bola doručená žalovanému 1/ do vlastných rúk dňa 30.07.2012. Následne podaním zo dňa 13.08.2012 žalobkyňa odstúpila od zmluvy a žiadala zaplatiť neuhradenú časť pôžičky vo výške 65.192,86 eur. Odstúpenie od zmluvy bolo adresované žalovanému 1/ a súdu pripojený podací lístok s pečiatkou pošty zo dňa 15.08.2012. S prihladením na vyjadrenia strán sporu v tomto konaní, na vyjadrenie žalovanej 2/ v konaní vedenom na Okresnom súde Martine pod sp. zn. 8C/4/2014 bolo potrebné sa vysporiadať s pravdivosťou vyjadrení vo vzťahu k žalovanej sume a to zhodnotením nasledovných tvrdení: Na pojednávaní dňa 25.02.2015 právny zástupca žalobkyne (Mgr. Weis) uviedol, že predmetná nehnuteľnosť, na ktorú boli požičané peňažné prostriedky bola predaná s tým, bolo dohodnuté, že z poskytnutého predaja bude vrátená pôžička a pokiaľ ide o predaj nehnuteľnosti, žalovaná 2/ si svoju časť vo vzťahu k pôžičke uhradila. Na pojednávaní dňa 25.02.2015 žalovaná 2/ uviedla, že pán T. kúpil ich dom, peniaze, ktoré boli za predaj domu, boli rozdelené jej a bývalému manželovi po 2.000.000,- Sk s tým, že jej povedal, že manželia si delia peniaze pol na pol. Následne zistila, že z domu sa musí vysťahovať a odovzdať peniaze, k tomu použila na vrátenie pôžičky po odčítanom zostatku na kúpu auta, ktoré v tej dobe potrebovala. Uvedené vyjadrenia boli prednesené na pojednávaní za prítomnosti žalobkyne, ktorá na tomto pojednávaní sa vyjadrila, že pokiaľ jej dcéra získala peniaze pri predaji domu, tieto dala jej, z čoho jej ona následne nechala kúpiť auto a ďalej hradí náklady na bývanie, ktoré tam má, kde žije aj s jej vnúčatami. Na Okresnom súde v Martine bolo vedené konanie pod sp. zn. 8C/4/2014 žalobkyne T. E. (v tomto konaní žalovanej 2) proti žalovanému E. E. (v tomto konaní žalovanému 1/) o určenie výživného na rozvedeného manžela, kde žalovanú 2/ zastupoval Mgr. V.. V tomto konaní na pojednávaní dňa 14.01.2016 žalovaná 2/ uviedla, že dostala za rodinný dom 2.000.000,- Sk a odovzdala ich matke na vrátenie pôžičky. Následne na pojednávaní konanom dňa 16.03.2016 (sp. zn. 8C/4/2014) žalobkyňa tvrdila, že od dcéry prijala 65.000 eur titulom vrátenia daru a spísali o tom potvrdenie, čo bolo doložené aj listinným dokladom a to darovacou zmluvou a potvrdením o vrátení daru, ktoré bolo datované dňa 29.06.2012 s tým, že dar bol poskytnutý 2.850.000,- Sk dňa 30.05.2006. Zároveň žalobkyňa ako svedkyňa v tomto konaní uviedla, že rodinný dom pôvodne nemal byť predaný, ale podľa informácií, ktoré dostala od svojej dcéry, mal byť poskytnutý ako záloh na úver, z ktorého jej manželia mali vrátiť pôžičku. Nespornou skutočnosťou bolo, že darovacia zmluva aj potvrdenie o vrátení daru bolo podpísané len zúčastnenými stranami, ich podpisy neboli overované. Na pojednávaní konanom dňa 12.01.2017 žalovaná 2/ vo svojej výpovedi uviedla, že pri prvotnom pojednávaní sa pomyšľala a teraz chce dať na pravú mieru vyjadrenie ohľadne vrátenia pôžičky. Tvrdila, že išlo o dar, že nakoľko dostala od matky dar, a ako osoba, ktorá má svedomie, hľadala spôsoby a nie dôvody na vrátenie daru. Dar bol pre ňu ako pôžička. Mame vrátila dar vo výške 65.000 eur tak, ako to uvádzala aj v konaní o výživnom na bývalú manželku. Tvrdila, že došlo k porušeniu podmienok daru, nakoľko dar bol určený na zabezpečenie bývania jej rodiny. Pri vyhodnotení vyjadrení sa súd priklonil k tomu, že pravdivé tvrdenia boli počiatočné tvrdenia a vyjadrenia predovšetkým žalovanej 2/ pokiaľ išlo o poskytnutie finančných prostriedkov jej matke, a to žalobkyňa po predaji rodinného domu žalovaných 1/, 2/, kedy táto tvrdila, že išlo o vrátenie pôžičky. Rovnaké tvrdenie bolo aj v konaní vo veci sp. zn. 8C/4/2014 tak, ako to bolo súdom už konštatované. Následne došlo k zmene vyjadrenia, nešlo o vrátenie pôžičky, ale o vrátenie daru. Prvotné vyjadrenia žalovanej 2/ ako aj vyjadrenie právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 25.02.2015 boli vyjadreniami o vrátení pôžičky s tým, že žalovaná 2/ uhradila časť pôžičky na ňu pripadajúcu. Neskoršie vyjadrenia súd hodnotil v nadväznosti s tým, že žalobkyňa mala záujem, aby zo strany žalovaného 1/ ako aj žalovanej 2/ jej bola vrátená pôžička a preto došlo k tvrdeniu o vrátení daru. Tieto rozpory vo výpovediach zo strán žalobkyne zásadným spôsobom vyvrátené neboli. Nebola preukázaná ani skutočnosť, že by boli poskytnuté žalovanej 2/ nejaké iné pôžičky. Vychádzajúc z uvedeného súd musel vyhodnotiť vrátenie čiastky 65.000 eur žalovanou 2/ žalobkyňa ako vrátenie pôžičky, čím došlo k splneniu dlhu a dlh zanikol v súlade s ustanovením § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ išlo o samotnú zmluvu o pôžičke, ktorá v písomnom vyhotovení bola predložená súdu a bol konštatovaný obsah tejto zmluvy o pôžičke, strany sporu nejednotne urobili výklad zmluvy o pôžičke, najmä pokiaľ išlo o splatnosť a mesačné splátky. Nesporné bolo požičanie finančných prostriedkov, výška, doba dokedy sa má pôžička vrátiť, avšak sporné bolo vyložiť kedy nastáva splatnosť, resp. kedy bolo povinnosťou dlžníkov vrátiť dlh. V zmluve bolo uvedené, že dlh sú povinní dlžníci vrátiť do 31.05.2030 v splátkach na účet veriteľa vo výške najmenej 6.000,- Sk. Dlžné splátky sa mali začať plniť od 01.01.2006. Ako bolo uvedené, splátky boli urobené 4x a to 16.01.2006, 22.02.2006, 01.02.2008 po 6.000,- Sk a 15.02.2008 (správne 15.05.2008 poznámka odvolacieho súdu) 18.000,- Sk. Teda nešlo o pravidelné mesačné splátky. Ich pravidelnosť sa zo strany veriteľa, t.j. žalobkyne ani nevyžadovala. Je pravdou, že bola uvedená nižšia mesačná splátka. V prípade, že by mal byť pripustený výklad podľa žalobkyne, že išlo o pravidelné mesačné splátky, a na základe toho sa dostali do omeškania dlžníci, je problematické potom zistiť kedy by nastala úplná splatnosť pri takomto spôsobe, pretože pri výpočte

mesačných splátok 6.000,- Sk od 01.01.2006 do 31.05.2030 by došlo k splateniu sumy 1.758.000,- Sk (6.000,- Sk x 12 = 72.000,- Sk, t.j. ročne x 24 rokov je 1.728.000,- Sk a v roku 2030 5 mesiacov po 6.000,- Sk je 30.000,- Sk). Takýmto spôsobom by dlžná suma ani zaplatená do 31.05.2030 nebola. Preto sa súd priklonil pri výklade zmluvy o pôžičke a konkrétne pri platobných podmienkach, že išlo o splátky, ktoré mali byť podľa textu zmluvy uhrádzané kedykoľvek, ale mesačne najmenej 6.000,- Sk. Takto formulovaná zmluva, resp. formulované platobné podmienky v zmluve o pôžičke nezaložili právnu istotu splatenia dlhu ani právnu istotu splácania dlhu medzi zmluvnými stranami. Právne posúdenie zmluvy o pôžičky súd urobil len z toho dôvodu, že v prípade iného posúdenia vrátenia čiastky 65.000 eur ako vrátenia pôžičky, teda že by toto tvrdenie bolo posúdené ako vrátenie daru, by splatnosť zmluvy o pôžičke v čase podania žaloby nenastala vzhľadom na platobné podmienky dohodnuté zmluvnými stranami a žaloba by bola podaná predčasne. Je nesporné, že žalobkyňa začala vymáhať dlh až potom, ako došlo k rozpadu manželstva medzi žalovanými 1/ a 2/. Dovtedy pravidelnosť splátok nevyžadovala a ani z ich strany splátky pravidelne splácané neboli. Vychádzajúc z uvedeného sa žalovaní 1/ a 2/ ako dlžníci nedostali do omeškania, a preto žalobkyňa ako veriteľ nebola oprávnená v súlade s ustanovením § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť a požadovať žalovanú sumu titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Na základe zisteného skutkového stavu súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“). Podľa úspechu vo veci súd priznal žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. V odvolaní v prvom rade zastávala právny názor, že odôvodnenie rozhodnutia súdu je nepresvedčivé, nedostatočné a rozporné a preto je nepreskúmateľné, t.j. postihnuté vadou podraditeľnou pod ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

V rámci bodu 1/ označeného „Nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti so splnením dlhu, ktorý je predmetom tohto konania“ žalobkyňa uviedla, že prístup súdu k hodnoteniu dôkazov („uveril“ počiatočným tvrdeniam predovšetkým žalovanej 2/ o tom, že pri poskytnutí finančných prostriedkov predaja rodinného domu /dňa 29.06.2012/ išlo o vrátenie o pôžičky, pokiaľ išlo o poskytnutie finančných prostriedkov jej matke /žalobkyni/ po predaji rodinného domu) a samotnému rozhodnutiu je nezákonný a nedostatočný a nelogický a v rozpore s § 191 ods. 1 C. s. p. Poukazovala na to, že žalovaná 2/ nikdy netvrdila, na žiadnom zo súdnych pojednávaní, na ktoré súd poukazuje v rozhodnutí, že by jej z prostriedkov, ktoré získala z prevodu rodinného domu (kde ona konala v omyle) vrátila pôžičku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Súd pri odôvodnení svojho rozhodnutia prevzal argumentáciu žalovaného 1/, pričom táto vytrhuje všetky vyjadrenia žalovanej 2/, ako aj jej z kontextu. Z toho dôvodu žalovaný 1/ neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia ohľadom splnenia dlhu (predmetnej pôžičky). Neexistuje žiaden dôkaz v konaní, resp. relevantný písomný dôkaz a vyjadrenie jej a žalovanej 2/ to výslovne a zjavne vylučuje. Žalovaný 1/ nebol prítomný pri jednaniach medzi ňou a žalovanou 2/ pri poskytnutí finančných prostriedkov v júni 2012, nevie povedať, akú mali tieto strany vôľu konať. Žalobkyňa poukázala aj na to, že žalovaný 1/ argumentáciu o vrátení pôžičky účelovo použil až na pojednávaní dňa 09.11.2016, pričom dovtedy ho ani v písomných vyjadreniach (napr. odpore dňa 25.03.2013) nepoužil a najmä ničím ho nepreukázal. Za sporné považovala tvrdenie súdu o tom, že v konaní nebola preukázaná skutočnosť, že by žalovanej 2/ boli z jej strany poskytnuté iné pôžičky. V danom súdnom konaní bolo nesporné, uvedené vyplýva aj zo skutočností v iných súdnych konaniach, ktorých spisu sú pripojené, že ona poskytuje finančné prostriedky žalovanej 2/, táto by bez jej finančnej pomoci neuživila seba a svoje tri deti. V rámci bodu 2/ s označením „Nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s výkladom zmluvy o pôžičke, ktorá je predmetom tohto konania“ žalobkyňa uviedla, že výklad súdu (išlo o splátky, ktoré mali byť podľa textu zmluvy uhrádzané kedykoľvek, ale mesačne najmenej 6.000,- Sk) je rozporný s čl. II bod 3 zmluvy o pôžičke, kde je jasne stanovená vôľa zmluvných strán o tom, že pôžička má byť splácaná pravidelne, mesačne, nakoľko v zmysle predmetného ustanovenia sa so splácaním pôžičky malo začať počnúc od 01.01.2006, pričom toto ustanovenie zmluvy je formulované výslovne, bez možnosti výberu na strane dlžníkov, či budú alebo nebudú pôžičku splácať. Právne posúdenie výkladu zmluvy o pôžičke v napadnutom rozhodnutí je nelogické aj v tom, že ak by vôľa zmluvných strán bola taká ako ju uvádza súd, t.j. že splátky pôžičky mohli byť nepravidelné, prečo by si potom dohodli minimálnu výšku mesačnej splátky. Žalobkyňa za nepravdivé a ani nevyplývajúce z dôkazov považovala tvrdenie súdu, že ona začala vymáhať svoj dlh až po tom, ako došlo k rozpadu manželstva medzi žalovanými, dovtedy pravidelnosť splátok nevyžadovala. Žalobkyňa v rámci bodu 3/ „Nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti

so splatnosťou dlhu podľa zmluvy o pôžičke, ktorá je predmetom tohto konania“ poukázala na to, že súd svoje tvrdenie bližšie nevyargumentoval a nezdôvodnil. Vytýkala súdu, prečo opomenul vyhodnotiť tú skutočnosť, že zo strany žalovaných, resp. žalovaného 1/ aj reálne došlo k začatiu splácania pôžičky podľa dohody, podľa zmluvy o pôžičke, a to pravidelne presne od dátumu, ktorý je uvedený v zmluve o pôžičke, t.j. od 01.01.2006. Opätovne súd túto skutočnosť ako jasný dôkaz výkladu zmluvy o pôžičke a vôle strán nezobral pri svojom rozhodnutí do úvahy. K jednotlivým ustanoveniam zmluvy poukázala na jej výpovede a žalovanej 2/ v priebehu súdneho konania a taktiež správanie účastníkov konania, ktoré v kontexte samotného textu zmluvy preukazujú nasledovnú vôľu strán a výklad jednotlivých ustanovení zmluvy o pôžičke: „kedykoľvek do 31.05.2030 (znamenalo, že splátka 6.000,- Sk má byť uhradená veriteľovi (žalobkyni) kedykoľvek v kalendárneho mesiaca, teda zmluvné strany si nestanovili fixný jednoznačný dátum úhrady), „najmenej 6.000,- Sk mesačne (znamenalo, že dlžníci mohli platiť aj vyššiu mesačnú splátku pôžičky tak, ako to žalovaný 1/ avizoval a chcel - zmluvné strany v tomto smere rešpektovali vôľu žalovaného 1/, aby celková istina bola splatená najneskôr do 31.05.2013, avšak pri minimálnej mesačnej splátke 6.000,- Sk), - môžu dlžnú sumu uhrádzať kedykoľvek do 31.05.2030 v splátkach (znamenalo len poskytnutie výhody mesačných splátok zo strany veriteľa dlžníkom, nakoľko ona ako veriteľ rešpektovala finančnú situáciu žalovaných 1/ a 2/). Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť v plnom rozsahu a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaný 1/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uviedol, že podľa neho z odôvodnenia rozsudku jasne vyplýva, prečo sa súd priklonil k jeho argumentácii a prečo považuje za nepravdivé tvrdenia žalobkyne, resp. prečo sa nestotožňuje s jej právnou a skutkovou argumentáciou (viď ods. 10, 11, 12, a 13 rozsudku). Žalobkyňa tiež neuvádza žiadne konkrétne okolnosti v súvislosti s vadou podľa § 389 ods. 1 C. s. p. K bodu 1/ odvolania žalobkyne uviedol, že je len logické, že uveril počiatočným tvrdeniam žalobkyne a žalovanej 2/, nakoľko následná zmena tvrdení sa javí ako účelová a nedôvodná, ani žalobkyňa ani žalovaná 2/ nevedeli spoľahlivo vysvetliť zmenu svojich tvrdení. Ak túto skutočnosť zhodne tvrdili žalobkyňa i žalovaná 2/, považoval toto za dostatočné preukázanie tejto skutočnosti. To, že nedisponuje žiadnym písomným potvrdením o úhrade pôžičky ešte neznamená, že táto nemohla byť uhradená. K poukazovaniu, že žalovaná 2/ údajne nikdy netvrdila, že by z prostriedkov získaných predajom rodinného domu vrátila žalobkyni pôžičku, citoval jej jednotlivé vyjadrenia. Žalobkyňa keďže si uvedomovala rozpornosť svojich tvrdení a tvrdení žalovanej 2/ v konaní začala tvrdiť, že keď obe hovorili o úhrade pôžičky nehovorili o úhrade tejto pôžičky, mali to byť iné pôžičky. Nikdy nebolo špecifikované aké pôžičky to mali byť a pri nie malej sume 2.000.000,- Sk je táto argumentácia ťažkou uveriteľná a javí sa ako účelová. Ďalej žalovaný uviedol, že mu nie je zřejmý dôvod, z akého malo dôjsť k vráteniu daru. Okrem toho žalovanej 2/ mala byť darovaná suma 2.850.000,- Sk a táto vrátila potom len časť daru, pričom žalobkyňa zvyšnú časť daru voči žalovanej nevymáha. Toto tvrdenie je preto účelové a nepravdivé a v skutočnosti došlo k vráteniu pôžičky. K bodu 2/ odvolania žalobkyne žalovaný 1/ uviedol, že sa stotožňuje s vyhodnotením súdu, že splátky pôžičky nemali byť uhrádzané pravidelne, ale kedykoľvek, mesačne najmenej v sume 6.000,- Sk. Nikde v zmluve o pôžičke nie je uvedené, že splátky sa majú uhrádzať pravidelne a nepotvrďuje to ani čl. II bod 3 zmluvy, ktorý uvádza, že splácať sa má začať 01.01.2016 (správne 2006 - poznámka odvolacieho súdu). To, že bolo dohodnuté začiatok splácania pôžičky ešte nepotvrďuje, že boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky. Ani tá skutočnosť, že boli dohodnuté minimálne mesačné splátky 6.000,- Sk ešte nepotvrďuje, že mali byť pravidelné, nakoľko z ďalších ustanovení zmluvy toto nevyplýva. Podľa žalovaného 1/ žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že by pôžičku vymáhala predtým ako došlo k rozpadu manželstva jej dcéry. Žalovaný 1/ sa ohľadom bodu 3/ odvolania žalobkyne stotožnil s vyhodnotením súdu, že splatnosť pôžičky v súlade s uzavretou zmluvou nenastala, a preto ak by aj nepovažoval dlh za uhradený, musel by považovať žalobu za predčasne podanú. Podľa neho zo zmluvných dojednaní (čl. II bod 4, čl. II bod 2) vyplýva, že medzi účastníkmi bola fixne dohodnutá len konečná splatnosť pôžičky, nakoľko v čl. I bod 4 zmluvy sa dlžníci zaviazali v lehote do 30.05.2030 dlžnú sumu vrátiť. Následne v čl. II bod 2 zmluvy bola daná možnosť, nie povinnosť, uhrádzať dlžnú sumu a zároveň bolo dohodnuté, že dlžníci majú možnosť dlžnú sumu splácať kedykoľvek do 31.05.2030, nebolo dohodnuté, že by mali splácať v pravidelných mesačných splátkach. Slovo pravidelne mesačne nie je v zmluve uvedené. Ak budú dlžníci čiastku splácať, splátky majú byť najmenej 6.000,- Sk mesačne. Z uvedených ustanovení zmluvy jasne vyplýva, že bola dohodnutá len konečná splatnosť dlžnej čiastky, ktorú sa dlžníci zaviazali dodržať, pričom bolo stanovené, že môžu ale nemusia dlh splácať, preto je vylúčené, aby sa dlžníci dostali do omeškania, nakoľko konečná splatnosť pôžičky nenastala. Toto

vyplýva z gramatického, jazykového výkladu zmluvných ustanovení. Iné nie je možné vyvodit' ani zo správania strán (uhrádzanie splátok žalovaným 1/).

Žalovaný 1/ preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

4/ Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu uviedla, že vyhlásené rozhodnutie súdu nie je spravodlivé a správne a vzhľadom na ňou uvádzané skutočnosti sa pridržiava návrhu žalobkyne s navrhovaným postupom odvolacieho súdu vo veci rozhodnutia o odvolaní žalobkyne. Zotrvávala na tvrdení, že z jej strany nedošlo v žiadnom prípade k vráteniu pôžičky, ale išlo o vrátenie daru vo výške 65.000 eur. Žalobkyňa ako osoba jej blízka po udalostiach, ktoré sa udiali v jej súkromnom živote a partnerských problémoch so žalovaným 1/, jej ako svojej dcére oduševnene pomáhala a dodnes aj pomáha, a to poskytovaním finančných prostriedkov na živobytie na základe rôznych právnych titulov (pôžička, dary). Žalovaná 2/ poprela skutočnosť a tvrdenie žalovaného 1/, že by mu mala povedať, že žalobkyni uhradili pôžičku, ktorá je predmetom tohto konania. Tvrdila, že žalobkyňa ich vyzývala na plnenie zmluvy o pôžičke a pravidelné hradenie dohodnutých splátok. Čo sa týka samotnej zmluvy o pôžičke, vychádzajúc z ich vzájomnej dohody im bolo všetkým zúčastneným od začiatku jasné, že dlžnú sumu boli ako obaja dlžníci povinní spoločne a nerozdielne splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške min. 6.000,- Sk mesačne až do jej úplného zaplatenia, najneskôr do 31.05.2030. Uvedenú dohodu počas prvých mesiacov roku 2006 aj dodržiavali, z čoho je zjavné, aký bol reálny obsah dohody o splácaní poskytnutej pôžičky žalobkyni.

5. Žalobkyňa na vyjadrenia žalovaných 1/ a 2/ písomne nereagovala.

6. Žalovaný 1/ nereagoval na písomné vyjadrenie žalovanej 2/.

7. Žalovaná 2/ nereagovala na písomné vyjadrenie žalovaného 1/.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§362, § 359 ods. 1 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno podať týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 389 C. s. p.) a rozsudok súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p.

9. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa na žalovanom 1/ domáhala zaplatenia sumy 7.169,76 eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o pôžičke ohľadom poskytnutia sumy 2.000.000,- Sk s dobou vrátenia kedykoľvek do 31.05.2030 v splátkach minimálne vo výške 6.000,- Sk mesačne. V priebehu konania žalobkyňa zmenila skutkové dôvody žaloby a pohľadávku si voči žalovanému 1/ uplatňovala titulom vydania bezdôvodného obohatenia po tom ako došlo k zrušeniu zmluvy po odstúpení od zmluvy o pôžičke listom zo dňa 13.08.2012, ktorému predchádzala výzva na zaplatenie z 24.07.2012, pre omeškané splátky pôžičky 15.733,62 eur s upozornením na odstúpenie od zmluvy v prípade neuhradenia dlžnej sumy v dodatočne lehote 7 dní od doručenia. V priebehu konania došlo uznesením č. k. 5C/105/2013-113 zo dňa 27.03.2014 k pripusteniu žalovanej 2/ do konania a k pripusteniu zmeny žaloby, ktorou žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 65.192,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 65.192,86 eur od 18.08.2012 do zaplatenia.

10. Okresný súd žalobu žalobkyne zamietol jednak z dôvodu, že dlh zanikol splnením zo strany žalovanej 2/ a jednak aj preto, že splatnosť zmluvy o pôžičke v čase podania žaloby nenastala, vzhľadom na platobné podmienky dohodnuté zmluvnými stranami a preto žalobkyňa ako veriteľ nebola oprávnená v súlade s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť a požadovať žalovanú sumu titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

11. Dôležitým obsahovým prvkom záväzku je čas plnenia (§ 563 a § 564 Občianskeho zákonníka). K omeškaniu dlžníka dochádza uplynutím doby splatnosti dlhu. Pre určenie momentu, do ktorého má dlžník splniť svoj dlh, aby sa nedostal do omeškania, je rozhodný čas, dokedy má dlžník splniť svoj dlh (§ 563 Občianskeho zákonníka). Tento čas môže byť a/ presne stanovený dohodou účastníkov zmluvného vzťahu, b/ ustanovený právnym predpisom pre konkrétne záväzkové vzťahy, c/ určený v rozhodnutí súdu, d/ ustanovený všeobecným zákonom (Občianskym zákonníkom alebo Obchodným zákonníkom). V ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú upravené právne dôsledky spojené s omeškaním dlžníka. Jedným z nich je, že veriteľ má právo odstúpiť od zmluvy, ak dlžník nesplní svoj dlh ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorú mu veriteľ poskytol (§ 517 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka).

S odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak právny predpis neustanovuje alebo účastníci nedohodli niečo iné (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak sa zmluva zruší, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 Občianskeho zákonníka).

12. Zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi dňa 30.05.2005 vyplýva, že veriteľ sa zaväzuje požičať dlžníkom sumu 2.000.000,- Sk (článok I. bod 1.). Veriteľ požičiava dlžnú sumu na obdobie do 31.05.2030. Dlžníci sa zaväzujú predmetnú sumu vrátiť veriteľovi v lehote do 31.05.2030 na účet veriteľa č. XXXXXXXXXXX/XXXX v Q. T., a.s., pobočka E. (článok I. bod 4). V rámci článku II. Platobné podmienky sa zmluvné strany dohodli, že pôžička bude bezúročná (bod 1). Zmluvné strany sa dohodli, že dlžníci môžu dlžnú sumu uhrádzať kedykoľvek do 31.05.2030 v splátkach na účet veriteľa vo výške najmenej 6.000,- Sk mesačne (bod 2). Zmluvné strany sa dohodli, že dlžníci začnú splácať dlžnú sumu 01.01.2006 (bod 3).

13. Obrana žalovaného 1/ v konaní pred okresným súdom spočívala v tom, že splatnosť pôžičky nenastala, nebol preto v omeškaní so splátkami, a preto je odstúpenie od zmluvy neplatné. Súd s ohľadom na to, že pri výpočte mesačných splátok 6.000,- Sk od 01.01.2006 do 31.05.2030 by nedošlo k splateniu dlhovanej sumy 2.000.000,- Sk (ale sumy 1.728.000,- Sk) priklonil sa pri výklade pôžičky a konkrétne pri platobných podmienkach k tomu, že išlo o splátky, ktoré mali byť podľa textu zmluvy uhrádzané „kedykoľvek“, ale mesačne najmenej 6.000,- Sk, nie však pravidelne mesačne. S týmto posúdením sa stotožnil aj odvolací súd lebo skutočne predmetný výpočet nasvedčuje tomu, že nemohlo ísť o pravidelné mesačné splátky v sume 6.000,- Sk. Okrem toho zdôrazňuje, že slovné vyjadrenie „kedykoľvek“ čiže hocikedy vyjadruje ľubovoľnosť alebo rozmanitosť pri voľbe času, v ľubovoľnom čase, v ktoromkoľvek čase teda „do 31.05.2030“. Taktiež mať možnosť voľne konať, rozhodovať sa, vybrať si vyplýva aj z vyjadrenia, že dlžníci dlžnú sumu „môžu“ uhrádzať. Nemožno neprihliadnuť ani na to, že nebolo sporným, že v čase uzavretia zmluvy o pôžičke bol medzi nimi účastníkmi konania blízky a nekonfliktný vzťah. Z toho dôvodu nebola dohoda splácať dlh v splátkach najmenej 6.000,- Sk v tom ktorom mesiaci od 01.01.2006 do 31.05.2030. Vzhľadom na to že nenastala splatnosť dlhu okresný súd vec správne právne posúdil keď konštatoval, že žalobkyňa ako veriteľ nebola oprávnená v súlade s ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka od zmluvy odstúpiť a požadovať žalovanú sumu titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Nakoľko k platnému odstúpeniu nedošlo, pôvodný zmluvný záväzok zostáva zachovaný a žalobkyňa sa môže domáhať plnenia pôvodného záväzku avšak za stavu, že nedošlo k zániku dlhu splnením, ktorým posúdením sa už odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedený záver nemal dôvod zaoberať.

14. Námietky žalobkyne odvolací súd nepovažoval za dôvodné. K namietaniu, že odôvodnenie rozhodnutia súdu je nepresvedčivé, nedostatočné a rozporné odvolací súd dodáva, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. lebo uvádza rozhodujúce dôvody, na základe ktorých je založené, inak povedané, z akých skutkových a právnych dôvodov bol výrok rozhodnutia prijatý. Možno konštatovať len to, že s ohľadom na zmenené skutkové vymedzenie žaloby sa okresný súd mal v prvom rade zaoberať tým, či odstúpenie od zmluvy bolo platné a teda či nastala splatnosť pôžičky a iba keby uvedené nebolo preukázané ďalšou námietkou týkajúcou sa zániku dlhu splnením. Uvedené však nemalo vplyv na iné posúdenie veci. K namietaniu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci v súvislosti so splatnosťou dlhu podľa zmluvy o pôžičke odvolací súd uvádza, že okresný súd svoje tvrdenie zdôvodnil a vyargumentoval. To, že aj reálne došlo k začatiu splácania pôžičky od dátumu uvedeného v zmluve, t.j. od 01.01.2006 ešte nepotvrďuje, že boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky. Napokon takýmto spôsobom boli uhradené v r. 2006 len prvé dve splátky. V nasledujúcom období boli splátky splácané tak, že v r. 2008 bola zaplatená jedna splátka, v máji 2008 splátka 18.000 eur a do podania žaloby t.j. do dňa 25.07.2012 nebola zaplatená žiadna suma. Rovnako dohodnutá minimálna výška mesačnej splátky nevyjadrovala, že malo ísť o pravidelné mesačné splácanie. Naopak splácanie pôžičky nepravidelne a v rozdielnych sumách svedčí o tom, že dlžníci mohli dlžnú sumu uhrádzať kedykoľvek do 31.05.2030 v splátkach vo výške najmenej 6.000,- Sk mesačne.

15. Vzhľadom na uvedené podľa odvolacieho súdu námietky, ktoré žalobkyňa uviedla v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska skutkových a právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené a neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie o podanej žalobe. Z týchto dôvodov

odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania boli žalovaní 1/ a 2/ a preto im súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a

podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).